

ІНФОРМАЦІЙНА ДОВІДКА
про нові законодавчі та інші нормативно-правові акти України
за липень 2012 року

Закони України та Постанови Верховної Ради України:

1. Закон України
від 21.06.2012 N 5007-VI
Про ціни і ціноутворення

Закон визначає основні засади цінової політики і регулює відносини, що виникають у процесі формування, встановлення та застосування цін, а також здійснення державного контролю (нагляду) та спостереження у сфері ціноутворення.

Дія цього Закону поширюється на відносини, що виникають у процесі формування, встановлення та застосування цін Кабінетом Міністрів України, органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування та суб'єктами господарювання, які провадять діяльність на території України, а також здійснення державного контролю (нагляду) та спостереження у сфері ціноутворення.

Законом внесено зміни до Господарського кодексу України, Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Визнати такими, що втратили чинність:

Закон України "Про ціни і ціноутворення" (Відомості Верховної Ради УРСР, 1990 р., N 52, ст. 650), Постанову Верховної Ради Української РСР "Про порядок введення в дію Закону Української РСР "Про ціни і ціноутворення".

Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Закон України
від 22.06.2012 N 5026-VI
Про організації роботодавців, їх об'єднання, права і гарантії їх діяльності

Цей Закон визначає правові, економічні та організаційні засади створення і діяльності організацій роботодавців, їх об'єднань, особливості правового регулювання та гарантії їх діяльності, а також основні засади їх взаємодії з органами державної влади та органами місцевого самоврядування, професійними спілками та їх об'єднаннями, іншими об'єднаннями громадян, підприємствами, установами та організаціями.

Закон спрямований на підвищення ролі організацій роботодавців, їх об'єднань у формуванні та реалізації державної соціальної та економічної політики, регулюванні трудових, соціальних, економічних відносин, участі у соціальному діалозі.

Основними завданнями організацій роботодавців, об'єднань організацій роботодавців є:

- 1) забезпечення представництва і захисту прав та законних інтересів роботодавців у відносинах з органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, професійними спілками, іншими громадськими об'єднаннями, підприємствами, установами, організаціями та утвореними ними органами;
- 2) підвищення конкурентоспроможності національної економіки;
- 3) участь у формуванні та реалізації економічної, соціальної політики держави, регулюванні економічних, соціальних, трудових відносин;
- 4) сприяння збільшенню обсягів виробництва продукції і послуг;
- 5) сприяння створенню нових робочих місць;
- 6) співробітництво з органами державної влади, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування, професійними спілками, їх організаціями та об'єднаннями;
- 7) участь у колективних переговорах з укладення угод на національному, галузевому та територіальному рівнях, координація діяльності роботодавців у виконанні зобов'язань за цими угодами;
- 8) сприяння вирішенню колективних трудових спорів, сприяння максимальному дотриманню інтересів роботодавців при вирішенні колективних трудових спорів (конфліктів);
- 9) вдосконалення системи підготовки, перепідготовки і підвищення кваліфікації працівників, сприяння поширенню професійних знань та досвіду;
- 10) участь у розробленні та реалізації державної політики у сфері освіти, зайнятості, професійної орієнтації;
- 11) розвиток співробітництва з іноземними і міжнародними організаціями роботодавців та їх об'єднаннями.

Закон України "Про організації роботодавців" визнано таким, що втратив чинність з набранням чинності цим Законом.

Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

3. Закон України від 03.07.2012 N 5029-VI Про засади державної мовної політики

Державна мовна політика в Україні має своїм завданням регулювання суспільних відносин у сфері всебічного розвитку і вживання української як державної, регіональних мов або мов меншин та інших мов, якими користується населення країни в державному, економічному, політичному і громадському житті, міжособовому та міжнародному спілкуванні, охорону конституційних прав громадян у цій сфері, виховання шанобливого ставлення до національної гідності людини, її мови і культури, зміцнення єдності українського суспільства.

Державною мовою України є українська мова.

Українська мова як державна мова обов'язково застосовується на всій території України при здійсненні повноважень органами законодавчої,

виконавчої та судової влади, у міжнародних договорах, у навчальному процесі в навчальних закладах в межах і порядку, що визначаються цим Законом. Держава сприяє використанню державної мови в засобах масової інформації, науці, культурі, інших сферах суспільного життя.

Державна мовна політика України базується на визнанні і всебічному розвитку української мови як державної і гарантуванні вільного розвитку регіональних мов або мов меншин, інших мов, а також права мовного самовизначення і мовних уподобань кожної людини.

Кожному гарантується право на захист у відповідних державних органах і суді своїх мовних прав і законних інтересів, мовних прав і законних інтересів своїх дітей, на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади і органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб, юридичних і фізичних осіб, якими порушуються мовні права і свободи людини і громадянина.

Акти вищих органів державної влади приймаються державною мовою і офіційно публікуються державною, російською та іншими регіональними мовами або мовами меншин.

Акти місцевих органів державної влади та органів місцевого самоврядування приймаються і публікуються державною мовою. У межах території, на якій поширена регіональна мова або мова меншини (мови), що відповідає умовам частини третьої статті 8 цього Закону, акти місцевих органів державної влади і органів місцевого самоврядування приймаються державною мовою або цією регіональною мовою, або мовою меншини (мовами) та офіційно публікуються цими мовами.

Основною мовою роботи, діловодства і документації органів державної влади та органів місцевого самоврядування є державна мова. У межах території, на якій поширена регіональна мова (мови), що відповідає умовам частини третьої статті 8 цього Закону, в роботі, діловодстві і документації місцевих органів державної влади і органів місцевого самоврядування може використовуватися регіональна мова (мови). У листуванні цих органів з органами державної влади вищого рівня дозволяється застосовувати цю регіональну мову (мови).

Судочинство в Україні у цивільних, господарських, адміністративних і кримінальних справах здійснюється державною мовою. У межах території, на якій поширена регіональна мова (мови), що відповідає умовам частини третьої статті 8 цього Закону, за згодою сторін суди можуть здійснювати провадження цією регіональною мовою (мовами).

Професійний суддя повинен володіти державною мовою. У межах території, на якій відповідно до умов частини третьої статті 8 цього Закону поширена регіональна мова, держава гарантує можливість здійснювати судове провадження цією регіональною мовою (мовами). Необхідність забезпечення такої гарантії має враховуватися при доборі суддівських кадрів.

Сторони, які беруть участь у справі, подають до суду письмові процесуальні документи і докази, викладені державною мовою. У межах території, на якій поширена регіональна мова (мови), що відповідає умовам

частини третьої статті 8 цього Закону, допускається подача до суду письмових процесуальних документів і доказів, викладених цією регіональною мовою (мовами), з перекладом, у разі необхідності, на державну мову без додаткових витрат для сторін процесу.

Особам, що беруть участь у розгляді справи в суді, забезпечується право вчиняти усні процесуальні дії (робити заяви, давати показання і пояснення, заявляти клопотання і скарги, ставити запитання тощо) рідною мовою або іншою мовою, якою вони володіють, користуючись послугами перекладача у встановленому процесуальним законодавством порядку. У межах території, на якій поширена регіональна мова (мови), що відповідає умовам частини третьої статті 8 цього Закону, послуги перекладача з регіональної мови або мови меншини (мов), у разі їх необхідності, надаються без додаткових для цих осіб витрат.

Слідчі і судові документи складаються державною мовою.

Слідчі і судові документи відповідно до встановленого процесуальним законодавством порядку вручаються особам, які беруть участь у справі (обвинуваченому у кримінальній справі), державною мовою, або в перекладі їх рідною мовою або іншою мовою, якою вони володіють.

В економічній і соціальній діяльності державних підприємств, установ та організацій основною мовою є державна мова, а також вільно використовуються російська та інші регіональні мови або мови меншин.

В економічній і соціальній діяльності об'єднань громадян, приватних підприємств, установ та організацій, громадян - суб'єктів підприємницької діяльності та фізичних осіб вільно використовуються державна мова, регіональні мови або мови меншин, інші мови.

У внутрішніх правилах підприємств, установ та організацій будь-якої форми власності забороняється прийняття будь-яких положень, що виключають або обмежують у спілкуванні співробітників використання державної мови, російської, інших регіональних мов або мови меншин. В роботі підприємств можуть використовуватися й інші мови.

З дня набрання чинності цим Законом втрачають чинність:

Закон Української РСР "Про мови в Українській РСР" (Відомості Верховної Ради Української РСР, 1989 р., N 45, ст. 631; Відомості Верховної Ради України, 1995 р., N 13, ст. 85; 2003 р., N 24, ст. 159); Постанова Верховної Ради Української РСР "Про порядок введення в дію Закону Української РСР "Про мови в Українській РСР".

Законом вносяться зміни кодексів України та законів України, зокрема, до стаття 3 Господарського процесуального кодексу України, відповідно до якого "мова господарського судочинства визначається статтею 14 Закону України "Про засади державної мовної політики".

Закон набирає чинності з дня його опублікування. Опублікування Закону забезпечується державною мовою, регіональними мовами або мовами меншин, іншими мовами.

4. Закон України

від 04.07.2012 N 5034-VI

Про внесення змін до статті 11 Закону України "Про цінні папери та фондовий ринок" щодо казначейських зобов'язань

Законом вносяться зміни до Закону України "Про цінні папери та фондовий ринок".

Цим законом запроваджується можливість здійснення емісії та погашення казначейських зобов'язань України в національній та іноземній валюті.

Номінальна вартість казначейських зобов'язань України може бути визначена у національній або іноземній валюті.

Продаж, виплата грошового доходу та погашення казначейських зобов'язань України здійснюються в національній або іноземній валюті відповідно до умов їх розміщення.

Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

5. Закон України

від 04.07.2012 N 5037-VI

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення та спрощення процедури державної реєстрації земельних ділянок та речових прав на нерухоме майно

Законом внесено зміни до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення та спрощення процедури державної реєстрації земельних ділянок та речових прав на нерухоме майно.

Зокрема, Закон України "Про нотаріат" доповнено статтею 46-1 щодо повноваження нотаріусів у сфері державної реєстрації речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень, відповідно до яких нотаріус під час вчинення нотаріальних дій з нерухомим майном, об'єктом незавершеного будівництва має доступ та користується Державним реєстром речових прав на нерухоме майно. Нотаріус є спеціальним суб'єктом, на якого покладаються функції державного реєстратора прав на нерухоме майно відповідно до Закону України "Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень" і який має печатку такого реєстратора.

До Закону України "Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень" вносяться зміни щодо об'єктів нерухомого майна, стосовно яких проводиться державна реєстрація прав, а саме: "У Державному реєстрі прав реєструються речові права та їх обтяження на земельні ділянки, а також на об'єкти нерухомого майна, розташовані на земельній ділянці, переміщення яких неможливе без їх знецінення та зміни призначення, а саме: підприємства як єдині майнові комплекси, житлові будинки, будівлі, споруди (їх окремі частини), квартири, житлові та нежитлові приміщення.

Якщо законодавством передбачено прийняття в експлуатацію об'єкта нерухомого майна, державна реєстрація прав на такий об'єкт проводиться

після прийняття його в експлуатацію в установленому законодавством порядку".

Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері державної реєстрації прав:

- 1) вносить пропозиції щодо формування державної політики у сфері державної реєстрації прав та реалізує її;
- 2) забезпечує створення та функціонування Державного реєстру прав;
- 3) організовує роботу з державної реєстрації прав;
- 4) здійснює керівництво та контроль за діяльністю у сфері державної реєстрації прав;
- 5) організовує роботу з підготовки та підвищення кваліфікації державних реєстраторів прав на нерухоме майно (далі - державний реєстратор);
- 6) здійснює інші повноваження, передбачені цим Законом та іншими нормативно-правовими актами";

У Законі України "Про Державний земельний кадастр" вносяться зміни до статті 30 щодо форми подання заяви про державну реєстрацію прав та їх обтяжень.

Розділ II "Прикінцеві та перехідні положення" Закону України "Про внесення змін до Закону України "Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обмежень" та інших законодавчих актів України" доповнено пунктами 5 і 6 такого змісту:

"5. Встановити, що державна реєстрація в Реєстрі прав власності на нерухоме майно, Єдиному реєстрі заборон відчуження об'єктів нерухомого майна, Державному реєстрі іпотек, надання інформації із зазначених реєстрів здійснюються до 1 січня 2013 року.

Заяви чи повідомлення, подані у зв'язку з державною реєстрацією в Реєстрі прав власності на нерухоме майно, Єдиному реєстрі заборон відчуження об'єктів нерухомого майна, Державному реєстрі іпотек, а також заяви чи запити, подані у зв'язку з отриманням інформації із зазначених реєстрів, розглядаються до 30 грудня 2012 року.

Державний реєстратор, нотаріус як спеціальний суб'єкт, на якого покладаються функції державного реєстратора прав на нерухоме майно відповідно до Закону України "Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень", починаючи з 1 січня 2013 року мають доступ до Реєстру прав власності на нерухоме майно, Єдиного реєстру заборон відчуження об'єктів нерухомого майна, Державного реєстру іпотек і використовують під час проведення державної реєстрації речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень реєстраційні дані зазначених реєстрів.

Порядок використання даних Реєстру прав власності на нерухоме майно, Єдиного реєстру заборон відчуження об'єктів нерухомого майна та Державного реєстру іпотек визначається Кабінетом Міністрів України у Порядку державної реєстрації речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень.

Встановити, що фізичні та юридичні особи звільняються від сплати державного мита під час проведення державної реєстрації прав, які виникли

та зареєстровані до проведення державної реєстрації прав у порядку, визначеному Законом України "Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень".

Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування, крім пунктів 1 і 3 розділу I цього Закону, які набирають чинності з 1 січня 2013 року, та абзаців четвертого - шостого підпункту 12 пункту 4 розділу I цього Закону, які набирають чинності з 1 січня 2014 року.

Установити, що заяви в електронній формі подаються до органу державної реєстрації прав у порядку, визначеному Законом України "Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень", з 1 січня 2013 року.

6. Закон України

від 04.07.2012 N 5041-VI

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо участі у судовому засіданні в режимі відеоконференції

Цим Законом вносяться зміни до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України, до Закону України "Про судоустрій і статус суддів"

Господарський процесуальний кодекс України доповнено новою статтею 74¹ такого змісту:

"Господарський суд за власною ініціативою або за клопотанням сторони, третьої особи, прокурора, іншого учасника судового процесу може постановити ухвалу про їх участь у судовому засіданні в режимі відеоконференції.

У клопотанні про участь у судовому засіданні в режимі відеоконференції в обов'язковому порядку зазначається суд, в якому необхідно забезпечити її проведення. Таке клопотання може бути подано не пізніше як за сім днів до дня проведення судового засідання, в якому відбуватиметься така участь.

Питання про участь особи у судовому засіданні в режимі відеоконференції вирішується господарським судом за наявності відповідного клопотання або за власною ініціативою не пізніше як за п'ять днів до дня проведення такого судового засідання. Ухвала суду, прийнята за наслідками вирішення цього питання, оскарженню не підлягає.

Ухвала про участь особи у судовому засіданні в режимі відеоконференції повинна містити:

1) найменування суду, якому доручається забезпечити проведення відеоконференції;

2) найменування (для юридичних осіб) або ім'я (прізвище, ім'я та по батькові (за його наявності) - для фізичних осіб) особи, яка братиме участь у судовому засіданні в режимі відеоконференції, та її процесуальний статус;

3) дату і час проведення судового засідання.

Копія ухвали про участь особи у судовому засіданні в режимі відеоконференції негайно надсилається до суду, який зобов'язаний організувати її виконання, та особі, яка братиме участь у судовому засіданні в режимі відеоконференції. З метою забезпечення своєчасного проведення відеоконференції копія ухвали також може бути надіслана за допомогою кур'єра, факсу або електронної пошти.

Використовувані у судовому засіданні технічні засоби і технології мають забезпечувати належну якість зображення та звуку. Учасникам судового процесу має бути забезпечена можливість чути та бачити хід судового засідання, ставити запитання і отримувати відповіді, реалізовувати інші надані їм процесуальні права та виконувати процесуальні обов'язки, передбачені цим Кодексом.

Хід і результати процесуальних дій, проведених у режимі відеоконференції, фіксуються господарським судом, який розглядає господарську справу, за допомогою технічних засобів відеозапису. Носій відеозапису відеоконференції є додатком до протоколу судового засідання і після закінчення судового засідання приєднується до матеріалів справи.

У разі якщо особа, яка подала клопотання про участь у судовому засіданні в режимі відеоконференції, з'явилася до зали судового засідання, така особа бере участь у судовому засіданні в загальному порядку.

Участь особи у судовому засіданні в режимі відеоконференції згідно з правилами цієї статті може відбуватися під час вирішення господарських спорів у судах першої, апеляційної, касаційної інстанцій та перегляду справ Верховним Судом України".

Частину першу статті 77 доповнено пунктом "1¹" такого змісту:

"1¹) виникнення технічних проблем, що унеможливають участь особи у судовому засіданні в режимі відеоконференції, за наявності ухвали суду про таку участь, крім випадків, коли відповідно до цього Кодексу судові засідання може відбутися без участі такої особи".

В Законі України "Про судоустрій і статус суддів" статтю 11 доповнено частиною п'ятою такого змісту:

"5. Учасникам судового процесу на підставі рішення суду забезпечується можливість брати участь у судовому засіданні в режимі відеоконференції у порядку, встановленому процесуальним законом.

Обов'язок забезпечити проведення відеоконференції покладається на суд, який отримав судові рішення про проведення відеоконференції, незалежно від спеціалізації та інстанції суду, який прийняв таке рішення".

Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

До повного забезпечення функціонування системи відеоконференцій зв'язку в усіх судах України учасники судового процесу можуть брати участь у судових засіданнях в режимі відеоконференції лише за наявності технічної можливості для її проведення у відповідних судах.

Державна судова адміністрація України висвітлює на своєму офіційному веб-сайті інформацію про суди, які забезпечені технічними засобами для участі особи у засіданні суду в режимі відеоконференції. Така

інформація має враховуватися судами при постановленні ухвал щодо проведення відеоконференцій.

7. Закон України

від 04.07.2012 N 5042-VI

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення законодавства про цінні папери

Цим Законом внесено такі зміни:

- в Господарському кодексі України, щодо діяльності фондової біржі як організатора торгівлі цінних паперів (частину другу статті 359 та частину третю статті 360 виключено).

- в Цивільному кодексі України уточнюється порядок та підстави прийняття судового рішення про ліквідацію юридичної особи, а також наслідків такого рішення, а саме: "Рішенням суду про ліквідацію юридичної особи керівника такої юридичної особи, її виконавчий орган чи позивача може бути призначено ліквідатором або включено до складу комісії з припинення юридичної особи", тощо.

Вносяться зміни до Законів України "Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні", "Про Національну депозитарну систему та особливості електронного обігу цінних паперів в Україні", "Про Національний банк України", "Про цінні папери та фондовий ринок" та ін.

В Законі України "Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні" зміни щодо:

- державного регулювання ринку цінних паперів та відповідно функцій і прав Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку;

- відповідальності за порушення законодавства про рекламу на фондовому ринку;

- надаються визначення, за яких Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку може подавати позов до суду про ліквідацію акціонерного товариства.

В Законі України "Про цінні папери та фондовий ринок", зокрема, уточнюються терміни, що використовуються в Законі та вносяться зміни щодо укладання договору купівлі-продажу цінних паперів, що укладається на фондовій біржі., а саме: "Договір купівлі-продажу цінних паперів, що укладається на фондовій біржі, вважається укладеним з моменту фіксації такою фондовою біржею факту укладення договору відповідно до її правил. Зазначений договір не може бути розірваний, крім випадків, передбачених законом. Максимальні строки виконання договорів купівлі-продажу цінних паперів встановлюються Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку".

Закон набирає чинності з 1 січня 2013 року, крім підпункту 21 пункту 12 розділу I цього Закону (щодо нової редакції статті 27 Закону України "Про цінні папери та фондовий ринок") та пункту 2 цього розділу, які набирають чинності з дня, наступного за днем опублікування цього Закону.

8. Закон України

від 04.07.2012 N 5044-VI

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України з питань державних закупівель

Законом вносяться зміни до Господарського кодексу України, Законів України "Про державну контрольно-ревізійну службу в Україні", "Про здійснення державних закупівель".

Зокрема, цим Законом виключено із Господарського кодексу України положення, в якому міститься посилання на Закон України "Про здійснення державних закупівель" (частина 1 статті 75, частина 2 статті 77, частина 9 статті 78 та частина 5 статті 79 Господарського кодексу України).

Вносяться зміни до статті 2 Закону України "Про державну контрольно-ревізійну службу в Україні", згідно яких порядок проведення перевірок державних закупівель встановлюватиметься Кабінетом Міністрів України (зараз - визначається Головним контрольно-ревізійним управлінням України).

В Законі України "Про здійснення державних закупівель" вносяться наступні зміни.

Дія цього Закону поширюється на підприємства, визначені у пункті 21 частини першої статті 1 цього Закону, лише у разі здійснення ними закупівель за рахунок державних коштів, визначених у пункті 4 частини першої статті 1 цього Закону.

Дія цього Закону не поширюється на випадки укладення трудових договорів.

В статті 2 Закону "Про здійснення державних закупівель" виключені положення, згідно яких дія Закону не поширюється на випадки, якщо предметом закупівлі є послуги з оренди нежитлових приміщень, які знаходяться у державній та комунальній власності, для розміщення бюджетних установ. Натомість передбачається не поширювати дію Закону на випадки, якщо предметом закупівлі є:

"- придбання, оренда землі, будівель, іншого нерухомого майна або майнових прав на землю, будівлі, інше нерухоме майно;

- послуги третейських судів, арбітражів для розгляду та вирішення спорів, в яких бере участь замовник;

- товари і послуги, які закупаються безпосередньо для проведення виїзних гастрольних заходів творчих колективів та виконавців, а також культурно-мистецьких і туристичних заходів та фестивалів, що мають суспільно-політичне, культурне або історичне значення, терміновість і доцільність проведення яких визначаються актами і дорученнями Президента України чи актами Кабінету Міністрів України;

- корми для циркових тварин;

- товари і послуги, необхідні для створення нових постановок (концертів), виготовлення (створення) вихідних фільмових матеріалів, аудіовізуальних творів;

- послуги з авіаперевезень, автоперевезень, організації харчування, проживання, експлуатації спортивних споруд, спеціального обладнання та облаштування місць для проведення навчально-тренувальних зборів, спортивних змагань і заходів всеукраїнського та міжнародного рівня, лікарські і фармацевтичні препарати для збірних команд України;

- фінансові послуги, які надаються у зв'язку з емісією, купівлею, продажем, передачею цінних паперів або інших фінансових інструментів; цінні папери, акції (частки, паї) у статутному (складеному) капіталі господарського товариства;

- освітні послуги, що надаються закордонними вищими навчальними закладами та науковими установами студентам, аспірантам, науковим і науково-педагогічним працівникам за межами України;

- послуги з провадження наукової, науково-технічної діяльності, які фінансуються на конкурсній основі в порядку, визначеному статтею 34 Закону України "Про наукову і науково-технічну діяльність".

Частину 1 статті 32 викладено в новій редакції: "Замовник протягом семи днів з дня укладення договору про закупівлю або прийняття рішення про відміну торгів чи визнання їх такими, що не відбулися, подає оголошення про результати проведення процедури закупівлі для безоплатного опублікування в державному офіційному друкованому виданні з питань закупівель та безоплатного розміщення на веб-порталі Уповноваженого органу відповідно до статті 10 цього Закону";

Викладено в новій редакції частину 5 статті 39, відповідно до якої процедура закупівлі в одного учасника відмінюється замовником у разі:

- якщо замовником допущено порушення порядку оприлюднення інформації про застосування процедури закупівлі в одного учасника, визначеного Законом, та/або порушення, які вплинули на об'єктивність визначення переможця процедури закупівлі;

- відмови переможця процедури закупівлі в одного учасника від підписання договору про закупівлю та/або у разі недосягнення між замовником та учасником (учасниками) процедури закупівлі згоди щодо істотних умов договору;

- скорочення видатків на здійснення закупівлі товарів, робіт і послуг.

Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

9. Закон України

від 05.07.2012 N 5059-VI

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо сприяння іпотечному кредитуванню

У Державному бюджеті України на 2013 та наступні роки передбачаються видатки на компенсацію процентів, сплачених банкам та/або іншим фінансовим установам за кредитами, отриманими громадянами на будівництво (реконструкцію) чи придбання житла.

Компенсація процентів за такими кредитами здійснюється відповідно до порядку здешевлення вартості іпотечних кредитів, встановленого Кабінетом Міністрів України.

Фінансування об'єктів незавершеного будівництва, що здійснюється за бюджетними програмами, які передбачають надання громадянам державної підтримки для будівництва (придбання) житла, зокрема шляхом сплати частини його вартості, надання пільгового іпотечного кредиту, компенсації процентів, сплачуваних банкам та/або іншим фінансовим установам за кредитами, отриманими на будівництво (реконструкцію) чи придбання житла, може здійснюватися шляхом укладення між замовниками будівництва (власниками, управителями) та громадянами договорів купівлі-продажу майнових прав.

Законом вносяться зміни до Земельного кодексу України, Бюджетного кодексу України, Законів України "Про місцеві державні адміністрації", "Про іпотеку", "Про фінансово-кредитні механізми і управління майном при будівництві житла та операціях з нерухомістю", "Про оренду землі" "Про оцінку земель", "Про регулювання містобудівної діяльності" та ін.

Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування, крім підпункту 5 пункту 2 статті 3 "Прикінцеві положення" цього Закону, який набирає чинності з 1 січня 2013 року.

10. Закон України від 05.07.2012 N 5060-VI

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо визначення умов поставок

Законом вносяться зміни до Господарського кодексу України, до Законів України "Про зовнішньоекономічну діяльність", "Про захист національного товаровиробника від демпінгового імпорту", "Про державну підтримку сільського господарства України", "Про застосування спеціальних заходів щодо імпорту в Україну", "Про транспортно-експедиторську діяльність" щодо визначення поняття, строків, базисних та інших умов поставок.

Сторони для визначення умов договорів поставки мають право використовувати відомі міжнародні звичаї, рекомендації, правила міжнародних органів та організацій, якщо це не заборонено прямо або у виключній формі цим Кодексом чи законами України.

Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

11. Закон України від 05.07.2012 N 5061-VI

Про внесення змін до Закону України "Про регулювання товарообмінних (бартерних) операцій у галузі зовнішньоекономічної діяльності"

Відповідно до прийнятого Закону, товари, що імпортуються за бартерним договором, підлягають ввезенню на митну територію України у строки, зазначені в такому договорі, але не пізніше 180 календарних днів з дати митного оформлення (дати оформлення митної декларації на експорт) товарів, що фактично експортовані за бартерним договором, а в разі експорту за бартерним договором робіт і послуг - з дати підписання акта або іншого документа, що засвідчує виконання робіт, надання послуг.

Датою ввезення товарів за бартерним договором на митну територію України вважається дата їх митного оформлення (дата оформлення митної декларації на імпорт), а в разі імпорту за бартерним договором робіт або послуг - дата підписання акта або іншого документа, що засвідчує виконання робіт, надання послуг.

Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

12. Закон України

від 05.07.2012 N 5063-VI

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо особливостей провадження господарської діяльності із забезпечення функціонування дипломатичних представництв та консульських установ іноземних держав, представництв міжнародних міжурядових організацій в Україні

Законом вносяться зміни до Господарського кодексу України Бюджетного кодексу України, Законів України "Про оренду державного та комунального майна", "Про управління об'єктами державної власності".

У Господарському кодексу України законом вносяться зміни до частини 1 статті 287, згідно якого орендодавцем щодо державного та комунального майна є також державне підприємство із забезпечення функціонування дипломатичних представництв та консульських установ іноземних держав, представництв міжнародних міжурядових організацій в Україні Державного управління справами - щодо нерухомого майна та іншого окремого індивідуально визначеного майна цього підприємства. Відповідні зміни також пропонується внести до статті 5 Закону України "Про оренду державного та комунального майна".

У разі надходження заяви від дипломатичного представництва чи консульської установи іноземної держави, представництва міжнародної міжурядової організації в Україні про оренду майна державного підприємства із забезпечення функціонування дипломатичних представництв та консульських установ іноземних держав, представництв міжнародних міжурядових організацій в Україні Державного управління справами оголошення про намір передати майно в оренду не розміщується.

Надання в оренду дипломатичним представництвам та консульським установам іноземних держав, представництвам міжнародних міжурядових організацій в Україні нерухомого майна та іншого окремого індивідуально визначеного майна державного підприємства із забезпечення функціонування

дипломатичних представництв та консульських установ іноземних держав, представництв міжнародних міжурядових організацій в Україні Державного управління справами здійснюється без проведення конкурсу.

Орендна плата, отримана від передачі в оренду дипломатичним представництвам та консульським установам іноземних держав, представництвам міжнародних міжурядових організацій в Україні нерухомого майна та іншого окремого індивідуально визначеного майна державного підприємства із забезпечення функціонування дипломатичних представництв та консульських установ іноземних держав, представництв міжнародних міжурядових організацій в Україні Державного управління справами, повністю спрямовується на виконання статутних завдань такого підприємства для забезпечення функціонування зазначених представництв та установ.

Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

13. Закон України

від 05.07.2012 N 5066-VI

Про внесення змін до Закону України "Про електроенергетику" щодо забезпечення надійного (безперебійного) постачання електричної енергії споживачам та інвестування в інфраструктуру

Згідно змін до статті 1 Закону України "Про електроенергетику", надзвичайна ситуація в об'єднаній енергетичній системі України - це ситуація, за якої виникає загроза порушення режиму роботи об'єднаної енергетичної системи України або її окремих частин, зокрема, внаслідок дефіциту електричної енергії та/або потужності, зниження частоти нижче гранично допустимих меж, порушення режиму допустимих перетоків і перевантаження мережевих елементів, зниження напруги в контрольних точках енергосистеми до аварійного рівня.

З метою забезпечення надійного (безперебійного) постачання споживачам електричної енергії як складової енергетичної безпеки України запроваджуються стандарти операційної безпеки функціонування об'єднаної енергетичної системи України та показники якості послуг з електропостачання.

Стандарти операційної безпеки функціонування об'єднаної енергетичної системи України встановлюють положення щодо:

забезпечення надійності електричних мереж і зв'язків між об'єднаною енергетичною системою України та енергетичними системами інших держав; планування розвитку магістральних та міждержавних електричних мереж;

визначення технічних параметрів експлуатації обладнання електричних мереж та переліку допоміжних заходів із забезпечення сталого функціонування об'єднаної енергетичної системи України.

Стандарти операційної безпеки функціонування об'єднаної енергетичної системи України затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику

в електроенергетичному комплексі, за погодженням з національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері енергетики. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику в електроенергетичному комплексі, здійснює моніторинг за дотриманням стандартів операційної безпеки функціонування об'єднаної енергетичної системи України.

Показники якості послуг з електропостачання визначають рівень надійності електропостачання та комерційної якості надання послуг.

У разі виникнення надзвичайних ситуацій в об'єднаній енергетичній системі України суб'єкти електроенергетики зобов'язані діяти відповідно до стандартів операційної безпеки функціонування об'єднаної енергетичної системи України та виконувати оперативні команди і розпорядження державного підприємства, що здійснює централізоване диспетчерське (оперативно-технологічне) управління об'єднаною енергетичною системою України.

Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

14. Закон України від 05.07.2012 N 5067-VI Про зайнятість населення

Цей Закон визначає правові, економічні та організаційні засади реалізації державної політики у сфері зайнятості населення, гарантії держави щодо захисту прав громадян на працю та реалізації їхніх прав на соціальний захист від безробіття.

Зайнятість населення забезпечується шляхом встановлення відносин, що регламентуються трудовими договорами (контрактами), провадження підприємницької та інших видів діяльності, не заборонених законом.

Держава гарантує у сфері зайнятості:

- 1) вільне обрання місця застосування праці та виду діяльності, вільний вибір або зміну професії;
- 2) одержання заробітної плати (винагороди) відповідно до законодавства;
- 3) професійну орієнтацію з метою самовизначення та реалізації здатності особи до праці;
- 4) професійне навчання відповідно до здібностей та з урахуванням потреб ринку праці;
- 5) підтвердження результатів неформального професійного навчання осіб за робітничими професіями;
- 6) безоплатне сприяння у працевлаштуванні, обранні підходящої роботи та одержанні інформації про ситуацію на ринку праці та перспективи його розвитку;
- 7) соціальний захист у разі настання безробіття;
- 8) захист від дискримінації у сфері зайнятості, необґрунтованої відмови у найманні на роботу і незаконного звільнення;

9) додаткове сприяння у працевлаштуванні окремих категорій громадян.

Кожен має право на вільний вибір місця, виду діяльності та роду занять, яке забезпечується державою шляхом створення правових, організаційних та економічних умов для такого вибору.

Реалізація права на вибір місця, виду діяльності та роду занять здійснюється шляхом самостійного забезпечення особою своєї зайнятості чи звернення з метою працевлаштування до роботодавця або за сприяння центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, чи суб'єкта господарювання, який надає послуги з посередництва у працевлаштуванні.

Законом вносяться зміни до Бюджетного кодексу України, Закону України "Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття" та інші закони.

Визнати такими, що втратили чинність:

Закон України "Про зайнятість населення" (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., N 14, ст. 170; Постанову Верховної Ради Української РСР "Про порядок введення в дію Закону Української РСР "Про зайнятість населення"

Закон набирає чинності з 1 січня 2013 року.

15. Закон України

від 05.07.2012 N 5068-VI

Про внесення змін до Закону України "Про Національний архівний фонд та архівні установи"

Цим Законом вносяться зміни до Закону України "Про Національний архівний фонд та архівні установи" яким визначено, що експертиза цінності документів - всебічне вивчення документів з метою внесення їх до Національного архівного фонду або вилучення з нього, проведення грошової оцінки документів Національного архівного фонду, віднесення їх до унікальних і встановлення строків зберігання документів, що не підлягають внесенню до Національного архівного фонду.

Під час проведення експертизи цінності документів експертні комісії керуються типовими та галузевими переліками видів документів з нормативно встановленими строками їх зберігання, затвердженими відповідно до законодавства. Державні архівні установи та архівні відділи міських рад мають право на отримання в установленому порядку документів юридичних осіб з метою виявлення документів, що підлягають внесенню до Національного архівного фонду, крім тих, що містять інформацію з обмеженим доступом. Із Національного архівного фонду можуть бути вилучені лише дублетні документи (тотожні за змістом тиражовані примірники одного документа, що зберігаються в одній архівній установі), документи тимчасових строків зберігання, а також документи, документна інформація яких втрачена.

Архівні документи, які до 1991 року перебували на державному обліку та зберігалися в державних архівних установах, належать до Національного архівного фонду і є власністю держави.

Центральні державні архіви, місцеві державні архівні установи, архівні відділи міських рад у межах своїх повноважень мають право перевіряти роботу архівних підрозділів і служб діловодства органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій незалежно від форми власності, зокрема об'єднань громадян, релігійних організацій, з метою здійснення контролю за дотриманням законодавства про Національний архівний фонд та архівні установи шляхом проведення планових і позапланових перевірок.

Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування, з одночасним введенням його в дію, крім абзацу третього підпункту 1 пункту 9 розділу I цього Закону, який вводиться в дію через шість місяців з дня набрання чинності цим Законом.

16. Закон України

від 05.07.2012 N 5076-VI

Про адвокатуру та адвокатську діяльність

Цей Закон визначає правові засади організації і діяльності адвокатури та здійснення адвокатської діяльності в Україні.

Адвокатура України - недержавний самоврядний інститут, що забезпечує здійснення захисту, представництва та надання інших видів правової допомоги на професійній основі, а також самостійно вирішує питання організації і діяльності адвокатури в порядку, встановленому цим Законом.

Адвокатуру України складають всі адвокати України, які мають право здійснювати адвокатську діяльність.

З метою забезпечення належного здійснення адвокатської діяльності, дотримання гарантій адвокатської діяльності, захисту професійних прав адвокатів, забезпечення високого професійного рівня адвокатів та вирішення питань дисциплінарної відповідальності адвокатів в Україні діє адвокатське самоврядування.

Адвокатська діяльність здійснюється на принципах верховенства права, законності, незалежності, конфіденційності та уникнення конфлікту інтересів.

Адвокат України здійснює адвокатську діяльність на всій території України та за її межами, якщо інше не передбачено міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, або законодавством іноземної держави.

Адвокат може здійснювати адвокатську діяльність індивідуально або в організаційно-правових формах адвокатського бюро чи адвокатського об'єднання (організаційні форми адвокатської діяльності).

Адвокатом може бути фізична особа, яка має повну вищу юридичну освіту, володіє державною мовою, має стаж роботи в галузі права не менше двох років, склала кваліфікаційний іспит, пройшла стажування (крім випадків, встановлених цим Законом), склала присягу адвоката України та отримала свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю.

Несумісною з діяльністю адвоката є:

- 1) робота на посадах осіб, зазначених у пункті 1 частини першої статті 4 Закону України "Про засади запобігання і протидії корупції";
- 2) військова або альтернативна (невійськова) служба;
- 3) нотаріальна діяльність;
- 4) судово-експертна діяльність.

Видами адвокатської діяльності є:

1) надання правової інформації, консультацій і роз'яснень з правових питань, правовий супровід діяльності юридичних і фізичних осіб, органів державної влади, органів місцевого самоврядування, держави;

2) складення заяв, скарг, процесуальних та інших документів правового характеру;

3) захист прав, свобод і законних інтересів підозрюваного, обвинуваченого, підсудного, засудженого, виправданого, особи, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру або вирішується питання про їх застосування у кримінальному провадженні, особи, стосовно якої розглядається питання про видачу іноземній державі (екстрадицію), а також особи, яка притягається до адміністративної відповідальності під час розгляду справи про адміністративне правопорушення;

4) надання правової допомоги свідку у кримінальному провадженні;

5) представництво інтересів потерпілого під час розгляду справи про адміністративне правопорушення, прав і обов'язків потерпілого, цивільного позивача, цивільного відповідача у кримінальному провадженні;

6) представництво інтересів фізичних і юридичних осіб у судах під час здійснення цивільного, господарського, адміністративного та конституційного судочинства, а також в інших державних органах, перед фізичними та юридичними особами;

7) представництво інтересів фізичних і юридичних осіб, держави, органів державної влади, органів місцевого самоврядування в іноземних, міжнародних судових органах, якщо інше не встановлено законодавством іноземних держав, статутними документами міжнародних судових органів та інших міжнародних організацій або міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України;

8) надання правової допомоги під час виконання та відбування кримінальних покарань.

Адвокат може здійснювати інші види адвокатської діяльності, не заборонені законом.

Під час здійснення адвокатської діяльності адвокат має право вчиняти будь-які дії, не заборонені законом, правилами адвокатської етики та

договором про надання правової допомоги, необхідні для належного виконання договору про надання правової допомоги.

Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування, крім:

1) положень частини першої статті 6 і статті 10 цього Закону щодо стажування, які вводяться в дію через шість місяців з дня набрання чинності цим Законом;

2) статті 23, яка вводиться в дію одночасно з набранням чинності Кримінальним процесуальним кодексом України;

3) положень статей 24 - 27, 48, 50 - 55 цього Закону щодо надання адвокатом безоплатної правової допомоги, які вводяться в дію одночасно з набранням чинності відповідними положеннями Закону України "Про безоплатну правову допомогу";

4) положень статей 14, 15, 17, 31 - 33, 35, 44, 47, 48, 50, 51, 54, 55, 57 - 60 цього Закону щодо Єдиного реєстру адвокатів України, які вводяться в дію з дня повідомлення Радою адвокатів України на офіційному веб-сайті Національної асоціації адвокатів України про початок функціонування Єдиного реєстру адвокатів України, але не пізніше п'яти місяців з дня набрання чинності цим Законом.

Визнати такими, що втратили чинність:

Закон України "Про адвокатуру" (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., N 9), крім статті 10, яка втрачає чинність одночасно з набранням чинності Кримінальним процесуальним кодексом України; Постанову Верховної Ради України "Про порядок введення в дію Закону України "Про адвокатуру" (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., N 9, ст. 63).

Законом вносяться зміни до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України, Законів України "Про Вищу раду юстиції", "Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців" та ін.

17. Закон України

від 05.07.2012 N 5077-VI

Про внесення змін до Земельного кодексу України щодо порядку проведення земельних торгів у формі аукціону

Законом вносяться зміни до Земельного кодексу України, відповідно до якого статті 135 - 139 кодексу викладено в новій редакції.

Зокрема, зміни стосуються земельних торгів, що проводяться у формі аукціону, за результатами проведення якого укладається договір купівлі-продажу, оренди, суперфіцію, емфітевзису земельної ділянки з учасником (переможцем) земельних торгів, який запропонував найвищу ціну за земельну ділянку, що продається, або найвищу плату за користування нею, зафіксовану в ході проведення земельних торгів.

Продаж земельних ділянок державної чи комунальної власності або прав на них (оренди, суперфіцію, емфітевзису) здійснюється виключно на земельних торгах, крім випадків, встановлених частинами другою і третьою статті 134 цього Кодексу.

На земельних торгах не може бути використане переважне право купівлі.

Продаж земельних ділянок державної власності разом з розташованими на них об'єктами, що підлягають приватизації, на земельних торгах здійснюється державними органами приватизації у порядку, встановленому цим Кодексом, з урахуванням вимог законодавства з питань приватизації.

Продаж земельних ділянок, що перебувають у приватній власності, або прав на них (оренди, суперфіцію, емфітевзису) може здійснюватися на земельних торгах виключно з ініціативи власників земельної ділянки. У такому разі земельні торги регулюються положеннями цього Кодексу, якщо інше не передбачено законом чи договором з виконавцем земельних торгів.

Звернення стягнення на земельні ділянки або прав на них (оренди, суперфіцію, емфітевзису) здійснюється державним виконавцем під час виконання рішень, що підлягають примусовому виконанню в порядку, встановленому Законом України "Про виконавче провадження", з урахуванням особливостей підготовки до проведення та проведення земельних торгів, визначених цим Кодексом.

Організатором земельних торгів є фізична або юридична особа - власник земельної ділянки, Верховна Рада Автономної Республіки Крим, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, орган виконавчої влади, орган місцевого самоврядування, що здійснює реалізацію права державної чи комунальної власності на земельні ділянки, або державний виконавець у разі виконання рішень, що підлягають примусовому виконанню в порядку, передбаченому Законом України "Про виконавче провадження", які уклали з виконавцем земельних торгів договір про проведення земельних торгів.

Виконавцем земельних торгів є суб'єкт господарювання, який має ліцензію на проведення земельних торгів та уклав з організатором земельних торгів договір про їх проведення.

Учасником земельних торгів є фізична або юридична особа, яка подала виконавцю земельних торгів документи, зазначені в частині сьомій статті 137 цього Кодексу, сплатила реєстраційний та гарантійний внески, зареєстрована у книзі реєстрації учасників земельних торгів і відповідно до закону може набувати право власності чи користування земельною ділянкою, яка виставляється на земельні торги.

Добір земельних ділянок державної чи комунальної власності, у тому числі разом з розташованими на них об'єктами нерухомого майна (будівлями, спорудами) державної чи комунальної власності, які або права на які виставляються на земельні торги, здійснюється з урахуванням затверджених містобудівної документації та документації із землеустрою, а також маркетингових досліджень, інвестиційної привабливості, звернень громадян та юридичних осіб щодо намірів забудови.

Земельні ділянки, включені до переліку земельних ділянок державної чи комунальної власності або прав на них, які виставлені на земельні торги, не можуть відчужуватися, передаватися в заставу, надаватися у користування до завершення торгів.

Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

18. Закон України від 05.07.2012 N 5080-VI Про інститути спільного інвестування

Закон спрямований на забезпечення залучення та ефективного розміщення фінансових ресурсів інвесторів і визначає правові та організаційні основи створення, діяльності, припинення суб'єктів спільного інвестування, особливості управління активами зазначених суб'єктів, встановлює вимоги до складу, структури та зберігання таких активів, особливості емісії, обігу, обліку та викупу цінних паперів інститутів спільного інвестування, а також порядок розкриття інформації про їх діяльність.

Регулювання діяльності із спільного інвестування здійснюють держава та саморегулювальна організація професійних учасників фондового ринку - об'єднання учасників фондового ринку, що провадять професійну діяльність на фондовому ринку з управління активами інституційних інвесторів.

Учасник інституту спільного інвестування - особа, яка є власником цінних паперів інституту спільного інвестування.

Зберігач активів інституту спільного інвестування, депозитарій, аудитор (аудиторська фірма), оцінювач майна інституту спільного інвестування та їх пов'язані особи не можуть бути учасниками інституту спільного інвестування, з яким вони уклали договори про обслуговування.

Держава або територіальна громада, а також юридичні особи, частка державної або комунальної власності в яких перевищує 25 відсотків, не можуть бути учасниками інституту спільного інвестування.

Фізична особа може бути учасником венчурного фонду за умови придбання цінних паперів такого фонду в кількості, яка за номінальною вартістю цих цінних паперів складає суму не менше ніж 1500 мінімальних заробітних плат у місячному розмірі, встановленому законом на 1 січня 2014 року.

Фізична особа може бути учасником кваліфікаційного інституту спільного інвестування за умови придбання цінних паперів такого інституту в кількості, яка за номінальною вартістю цих цінних паперів складає суму не менше ніж 100 мінімальних заробітних плат у місячному розмірі, встановленому законом на 1 січня 2014 року.

Особа, яка має намір набути статус учасника інституту спільного інвестування, цінні папери якого існують у бездокументарній формі, зобов'язана відкрити рахунок у цінних паперах у зберігача цінних паперів у порядку, встановленому законодавством про депозитарну систему.

Учасники цивільних відносин набувають статус учасника інституту спільного інвестування з моменту набуття права власності на цінні папери інституту спільного інвестування відповідно до законодавства про депозитарну систему.

Власником усіх цінних паперів інституту спільного інвестування може бути одна особа.

Вимоги Закону України "Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг" щодо погодження набуття істотної участі у фінансовій установі не застосовуються до осіб, які придбавають акції корпоративних інвестиційних фондів.

Посадовими особами корпоративного фонду є голова та члени наглядової ради корпоративного фонду.

Посадовими особами компанії з управління активами інституту спільного інвестування є голова та члени наглядової ради, виконавчого органу, ревізійної комісії, ревізор, корпоративний секретар, голова та члени інших органів компанії, якщо утворення таких органів передбачено її статутом.

Посадовими особами корпоративного фонду, компанії з управління активами інституту спільного інвестування не можуть бути народні депутати України, члени Кабінету Міністрів України, керівники центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, військовослужбовці, посадові особи органів прокуратури, суду, Служби безпеки України, органів міліції, державні службовці.

Особи, які мають непогашену або незняту судимість за злочини проти власності, злочини у сфері службової чи господарської діяльності, або вчинили більше трьох адміністративних правопорушень на фондовому ринку, не можуть бути посадовими особами корпоративного фонду або компанії з управління активами інституту спільного інвестування.

Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2014 року, крім пункту 8 частини п'ятої, пункту 9 частини восьмої, пункту 12 частини одинадцятої, пункту 8 частини чотирнадцятої і пункту 9 частини дев'ятнадцятої статті 48, які набирають чинності з 1 січня 2015 року, та підпунктів 3 і 4 пункту 3 цього розділу, які набирають чинності з дня, наступного за днем опублікування цього Закону.

Визнати таким, що втратив чинність, Закон України "Про інститути спільного інвестування (пайові та корпоративні інвестиційні фонди)".

Законом вносяться зміни до Господарського кодексу України, Цивільного кодексу України, Законів України "Про інвестиційну діяльність", "Про банки і банківську діяльність", "Про цінні папери та фондовий ринок", "Про акціонерні товариства".

Закон набирає чинності з 1 січня 2014 року.

19. Закон України від 05.07.2012 N 5090-VI

Про внесення змін до деяких законів України щодо обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів

Законом вносяться зміни до Закону України "Про страхування", відповідно до якого встановлено, що страховики, яким дозволено займатися обов'язковим страхуванням цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів, зобов'язані бути членами Моторного (транспортного) страхового бюро України, яке є юридичною особою, що утримується за рахунок коштів страховиків. МТСБУ є єдиним об'єднанням страховиків, які здійснюють обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів. Участь страховиків у МТСБУ є умовою провадження діяльності щодо обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів.

Також цим Законом вносяться зміни до Закону України "Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів", яким встановлено, що особи, відповідальність яких застрахована - це страхувальник та інші особи, які правомірно володіють забезпеченим транспортним засобом; володіння забезпеченим транспортним засобом вважається правомірним, якщо інше не встановлено законом або рішенням суду (зараз - страхувальник та інші особи, які експлуатують забезпечений транспортний засіб на законних підставах).

Суб'єктами обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності є страхувальники та інші особи, відповідальність яких застрахована, страховики, Моторне (транспортне) страхове бюро України (надалі - МТСБУ), потерпілі.

Страховим випадком є дорожньо-транспортна пригода, що сталася за участю забезпеченого транспортного засобу, внаслідок якої настає цивільно-правова відповідальність особи, відповідальність якої застрахована, за шкоду, заподіяну життю, здоров'ю та/або майну потерпілого.

Розмір страхового платежу (внеску, премії) встановлюється страховиком самостійно шляхом добутку розміру базового страхового платежу та значень відповідних коригуючих коефіцієнтів. Страховику забороняється встановлювати або пропонувати встановити розмір страхового платежу, розрахований в інший спосіб. Розмір базового страхового платежу, перелік, значення коригуючих коефіцієнтів та порядок їх застосування затверджуються Національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг (надалі - Уповноважений орган) за поданням МТСБУ. Пропозиції МТСБУ щодо розміру базового страхового платежу та значень коригуючих коефіцієнтів підтверджуються актуарними розрахунками з урахуванням рівня збитковості даного виду страхування в цілому по галузі за останній розрахунковий період, який становить не менше року, та статистичних даних. Якщо Уповноважений орган протягом 60

календарних днів з дня внесення МТСБУ пропозиції не затвердив розмір базового страхового платежу, перелік, значення коригуючих коефіцієнтів та порядок їх застосування, діють попередні коригуючі коефіцієнти, порядок їх застосування та розмір базового страхового платежу.

У разі зміни власника забезпеченого транспортного засобу договір страхування зберігає чинність до закінчення строку його дії. У разі відчуження забезпеченого транспортного засобу права та обов'язки страхувальника переходять до особи, яка прийняла такий транспортний засіб у свою власність. У разі смерті страхувальника фізичної особи його права та обов'язки за договором страхування переходять до осіб, які одержали забезпечений транспортний засіб у спадщину. Якщо страхувальник юридична особа припиняється і встановлюються його правонаступники, права і обов'язки страхувальника за договором страхування переходять до правонаступника.

Цей Закон набирає чинності через три місяці з дня його опублікування, крім підпунктів 13 - 21 пункту 2 розділу I цього Закону, які набирають чинності через шість місяців з дня опублікування цього Закону.

Норми цього Закону не застосовуються до договорів обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів, укладених до набрання чинності цим Законом.

20. Закон України

від 05.07.2012 N 5099-VI

Про внесення змін до статті 22¹ Закону України "Про залізничний транспорт"

Цим Законом вносяться зміни до статті 22¹ Закону України "Про залізничний транспорт", яким встановлюються обов'язки пасажира і перевізника під час перевезення пасажира у міжнародному залізничному сполученні.

Перевізник при перевезенні пасажира у міжнародному залізничному сполученні, крім обов'язків, передбачених статтею 22 цього Закону, зобов'язаний до початку такого перевезення перевірити наявність у пасажира паспортного документа, що посвідчує особу пред'явника, або документа, що його замінює, та відмовити у перевезенні пасажиру, який на його вимогу не пред'явив необхідні документи.

Згідно змін до частини 3 статті 22¹ Закону відмова перевізника від договору міжнародного залізничного перевезення пасажира, який на його вимогу не пред'явив вищезазначені документи (зараз - документи, необхідні для в'їзду до держави прямування, держав за маршрутом слідування), не тягне за собою обов'язок перевізника відшкодувати пасажиру заподіяну у зв'язку з цим шкоду.

За невиконання обов'язку перевірити перед початком перевезення пасажира у міжнародному залізничному сполученні наявність у нього документів, зазначених у частині другій цієї статті, що призвело до

перевезення чи спроби перевезення пасажирів через державний кордон України без необхідних документів, перевізник несе відповідальність, передбачену законом.

Закон набирає чинності з дня його опублікування.

21. Закон України

від 30.07.2012 N 5192-VI

Про внесення змін до Закону України "Про іпотечні облигації" щодо випуску та обігу іпотечних облигацій

Цим Законом вносяться зміни до Закону України "Про іпотечні облигації".

Законом встановлено, що обслуговуюча установа не може бути пов'язаною особою управителя та/або аудитора (аудиторської фірми).

Управитель, емітент та аудитор (аудиторська фірма) не можуть бути пов'язаними особами.

Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

22. Постанова Верховної Ради України

від 05.07.2012 №5120-VI

Про обрання суддів

Відповідно до пункту 27 частини першої статті 85, частини першої статті 128 Конституції України Верховна Рада України постановила обрати на посади суддів безстроково:

господарського суду Рівненської області **Миханюк Марію Вікторівну**,
господарського суду Чернігівської області **Мурашко Ірину Григорівну**.

23. Постанова Верховної Ради України

від 05.07.2012 №5121-VI

Про обрання суддів

Відповідно до пункту 27 частини першої статті 85, частини першої статті 128 Конституції України Верховна Рада України постановила обрати на посади суддів, раніше обраних безстроково, на посади судді:

Вищого господарського суду України **Поляк Олену Іванівну**,
Київського апеляційного господарського суду **Дідиченко Марину Анатоліївну**.

24. Постанова Верховної Ради України

від 05.07.2012 №5124-VI

Про обрання суддів

Відповідно до пункту 27 частини першої статті 85, частини першої статті 128 Конституції України Верховна Рада України постановила обрати безстроково на посаду судді господарського суду Київської області **Антонову Вікторію Миколаївну**.

**25. Постанова Верховної Ради України
від 05.07.2012 №5125-VI
Про звільнення суддів**

Відповідно до пункту 9 частини п'ятої статті 126 Конституції України Верховна Рада України постановила звільнити з посади суддів:

Рівненського апеляційного господарського суду **Щепанську Генію Антонівну** - у зв'язку з поданням заяви про звільнення з посади за власним бажанням,

Севастопольського апеляційного господарського суду **Ткаченка Михайла Івановича** - у зв'язку з поданням заяви про звільнення з посади за власним бажанням.

Укази Президента України:

**1. Указ Президента України
від 31.07.2012 року №459/2012
Про переведення суддів**

Відповідно до статті 73 та частини першої статті 80 Закону України "Про судоустрій і статус суддів" Указом Президента України постановлено перевести суддів у межах п'ятирічного строку:

Ворошиловського районного суду міста Донецька **ХАРАКОЗА Костянтина Сергійовича** на роботу на посаді судді господарського суду Донецької області;

господарського суду Полтавської області **БОСОГО Вадима Петровича** на роботу на посаді судді господарського суду міста Києва;

Донецького окружного адміністративного суду **ПОЛЯКОВУ Крістину Вікторівну** на роботу на посаді судді господарського суду міста Києва.

**2. Указ Президента України
від 31.07.2012 року №461/2012
Про призначення суддів**

Відповідно до статті 127 та частини першої статті 128 Конституції України Указом Президента України постановлено призначити строком на п'ять років у місцевих господарських судах на посади:

судді господарського суду Житомирської області **ОМЕЛЬЯНА Олексія Сергійовича**;

судді господарського суду Тернопільської області ГАЛАМАЙ Олесею Зеновійвну.

Постанови Кабінету Міністрів України:

1. Постанова Кабінету Міністрів України

від 04.07.2012 № 601

Про внесення змін до деяких актів Кабінету Міністрів України

Постановою вносяться зміни до розпорядження Кабінету Міністрів України від 24 лютого 2003 р. N 88 "Про віднесення посад працівників апарату судів загальної юрисдикції до відповідних категорій посад державних службовців".

До третьої категорії посад державних службовців, до яких відносяться посади працівників апарату судів загальної юрисдикції внесені такі зміни:

після слів "посади помічника голови" доповнити словами "помічника першого заступника голови";

слова "помічника заступника голови" замінити словами "помічників заступників голови - секретарів судових палат, помічників заступників секретарів судових палат".

Також вносяться зміни до додатка 43 постанови Кабінету Міністрів України від 9 березня 2006 р. N 268 "Про упорядкування структури та умов оплати праці працівників апарату органів виконавчої влади, органів прокуратури, судів та інших органів".

2. Постанова Кабінету Міністрів України

від 04.07.2012 № 605

Про затвердження Порядку відшкодування непередбачуваних витрат державного службовця у зв'язку з його відкликанням із щорічної основної або додаткової оплачуваних відпусток

Кабінет Міністрів України затвердив Порядок відшкодування непередбачуваних витрат державного службовця у зв'язку з його відкликанням із щорічної основної або додаткової оплачуваних відпусток.

Цей Порядок визначає механізм відшкодування непередбачуваних витрат державного службовця у зв'язку з його відкликанням із щорічної основної або додаткової оплачуваних відпусток (далі - непередбачувані витрати).

Державні службовці для виконання невідкладних і непередбачуваних завдань можуть бути відкликані із щорічної основної або додаткової оплачуваних відпусток за рішенням суб'єкта призначення.

Частина невикористаної щорічної основної або додаткової оплачуваних відпусток надається державному службовцю у будь-який час

відповідного року чи приєднується до такої відпустки в наступному році з відповідним відшкодуванням непередбачуваних витрат.

Відшкодування непередбачуваних витрат здійснюється у межах видатків, передбачених на утримання відповідної бюджетної установи.

Постанова набирає чинності одночасно з набранням чинності Законом України від 17 листопада 2011 р. N 4050-VI "Про державну службу".

3. Постанова Кабінету Міністрів України

від 04.07.2012 № 603

Про особливості виконання рамкових угод

Цією постановою Кабінет Міністрів України установив, що рамкові угоди виконуються з урахуванням таких особливостей, зокрема:

- у разі укладення рамкової угоди з одним учасником:

якщо всі істотні умови договору про закупівлю визначені в рамковій угоді, такий договір вважається укладеним після подання замовником учасникові пропозиції щодо виконання зазначених умов та отримання письмової згоди учасника.

якщо не всі істотні умови договору про закупівлю визначені в рамковій угоді, такий договір укладається за результатами організованих замовником переговорів з учасником.

- у разі укладення рамкової угоди з кількома учасниками:

якщо всі істотні умови договору про закупівлю визначені в рамковій угоді, замовник має право укласти такий договір з дотриманням зазначених у рамковій угоді умов відбору без проведення процедури конкурсних торгів серед учасників, з якими укладено відповідну рамкову угоду;

- зміна істотних умов договорів про закупівлю здійснюється відповідно до частини п'ятої статті 40 Закону України "Про здійснення державних закупівель". При цьому зміна істотних умов договору про закупівлю не призводить до зміни умов рамкової угоди, відповідно до якої укладено такий договір про закупівлю;

- строки укладення договору про закупівлю, визначені статтею 31 Закону України "Про здійснення державних закупівель", не застосовуються до укладення договорів про закупівлю за рамковими угодами.

Порядок та строки укладення договорів про закупівлю за рамковими угодами встановлюються в рамковій угоді;

- розірвання рамкової угоди здійснюється відповідно до положень Цивільного кодексу України і Господарського кодексу України.

Постанова набирає чинності з дня опублікування.

4. Постанова Кабінету Міністрів України

від 04.07.2012 № 602

Про затвердження Порядку визначення генеральних замовників та взаємодії замовників з генеральним замовником за рамковими угодами

Кабінет Міністрів України затвердив Порядок визначення генеральних замовників та взаємодії замовників з генеральним замовником за рамковими угодами.

Цей Порядок встановлює механізм визначення генеральних замовників та взаємодії замовників з генеральним замовником у разі закупівлі за рамковими угодами товарів та/або послуг згідно з переліком товарів і послуг, які можуть закуповуватися за рамковими угодами (далі - перелік), затвердженим Мінекономрозвитку (далі - Уповноважений орган).

Генеральний замовник визначається:

1) Кабінетом Міністрів України - у разі здійснення закупівлі товарів та/або послуг за рахунок коштів державного бюджету, Національного банку, Пенсійного фонду України, загальнообов'язкового державного соціального страхування, загальнообов'язкового державного соціального страхування на випадок безробіття, загальнообов'язкового державного соціального страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, зумовленими народженням та похованням, коштів, передбачених Законом України "Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності";

2) Радою міністрів Автономної Республіки Крим, місцевими держадміністраціями або виконавчими органами місцевих рад - у разі здійснення закупівлі товарів та/або послуг за рахунок коштів бюджету Автономної Республіки Крим та відповідних місцевих бюджетів.

Головні розпорядники коштів державного бюджету, Національний банк, Пенсійний фонд України, Фонд загальнообов'язкового державного соціального страхування на випадок безробіття, Фонд соціального страхування з тимчасової втрати працездатності, Фонд соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань, страхові фонди інших видів загальнообов'язкового державного соціального страхування (далі - ініціатори звернення) на підставі поданих підпорядкованими їм розпорядниками бюджетних коштів нижчого рівня, підприємствами, установами, організаціями, що належать до сфери їх управління, територіальними органами (далі - підпорядковані установи) заявок щодо потреби в закупівлі одних і тих самих товарів та/або послуг згідно з переліком готують і подають Уповноваженому органу звернення з пропозиціями щодо визначення генерального замовника (генеральних замовників) для здійснення закупівель таких товарів та/або послуг за рамковою угодою.

5. Постанова Кабінету Міністрів України від 11.07.2012 № 627

Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких постанов Кабінету Міністрів України

Прийнята Постанова Кабінету Міністрів України стосується питань перебування на державній службі після досягнення граничного віку.

Зокрема, у разі досягнення державним службовцем граничного віку перебування на державній службі керівник державного органу звільняє його з державної служби.

Після досягнення граничного віку перебування на державній службі державні службовці у виняткових випадках можуть бути залишені на державній службі лише на посадах радників або консультантів за рішенням керівника відповідного державного органу.

Державним службовцям, які займають посади першої категорії, за рішенням відповідного державного органу чи посадової особи, які здійснили призначення їх на посади, може бути продовжено перебування на державній службі після досягнення ними шістдесятип'ятирічного віку за їх згодою у зв'язку з потребами служби, якщо інше не передбачено законом.

Вносяться зміни до таких постанов: "Про затвердження Положення про роботу з кадрами в центральних і місцевих органах державної виконавчої влади"; Типового положення про кадрову службу органу виконавчої влади, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 2 серпня 1996 р. N 912; Порядку ведення особових справ державних службовців в органах виконавчої влади, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 25 травня 1998 р. N 731.

Постанова Кабінету Міністрів України від 26 грудня 2003 р. N 2020 "Про затвердження Порядку погодження продовження терміну перебування на державній службі" зі змінами, втратила чинність.

6. Постанова Кабінету Міністрів України від 18.07.2012 № 681

Про надання державним службовцям службового житла, а також компенсації витрат на проживання та інших витрат у зв'язку з тимчасовим переведенням на іншу посаду державної служби до іншого населеного пункту

Кабінету Міністрів України затвердив:

1. Порядок надання державним службовцям службового житла.

Цей Порядок визначає механізм та особливості надання державному службовцю службового житла.

У цьому Порядку під службовим житлом розуміється службове жиле приміщення державної або комунальної форми власності (квартири в жилих будинках квартирної типу різної поверховості, житлові будинки садибного типу, кімнати у гуртожитках, номери у готелях та інше жиле приміщення, що відповідає встановленим санітарним і технічним вимогам).

Формування фонду службових жилих приміщень та їх облік здійснюється в установленому законодавством порядку з урахуванням особливостей, передбачених цим Порядком.

Жилі приміщення включаються до числа службових за рішенням виконавчого органу місцевого самоврядування за місцезнаходженням приміщення на підставі:

подання суб'єкта призначення - щодо жилих приміщень державної форми власності;

договору між суб'єктом призначення та виконавчим органом місцевого самоврядування - щодо жилих приміщень комунальної форми власності.

Службове жила приміщення закріплюється за суб'єктом призначення, на підставі подання якого або договору з яким жила приміщення було включене до числа службових.

Жила приміщення виключається з числа службових за рішенням виконавчого органу місцевого самоврядування:

на підставі подання суб'єкта призначення у зв'язку з тим, що зникла потреба в такому приміщенні або воно виключене з числа жилих, - щодо жилих приміщень державної форми власності;

відповідно до договору, зазначеного у пункті 4 цього Порядку, або після припинення такого договору - щодо жилих приміщень комунальної форми власності.

Облік службових жилих приміщень ведеться:

виконавчими органами місцевого самоврядування - щодо жилих приміщень незалежно від їх форми власності, розташованих на території відповідної територіальної громади;

суб'єктами призначення - щодо жилих приміщень, закріплених за такими суб'єктами.

Забезпечення державного службовця службовим жилим приміщенням здійснюються суб'єктом призначення.

Службове жила приміщення не надається у разі, коли державний службовець або члени його сім'ї мають у власності житло в населеному пункті, де знаходиться місце роботи.

2. Порядок надання державним службовцям у зв'язку з тимчасовим переведенням на іншу посаду державної служби до іншого населеного пункту службового житла або компенсації витрат на проживання та інших витрат.

Цей Порядок визначає механізм надання державному службовцю, що тимчасово переведений на іншу посаду державної служби до іншого населеного пункту для запобігання або ліквідації наслідків стихійного лиха, епідемій, епізоотій, виробничих аварій, а також усунення інших обставин, які створили або можуть створити загрозу життю чи умовам життєдіяльності людей (далі - переведення), службового житла або компенсації витрат на проживання з урахуванням його сімейного стану (кількості членів сім'ї, які переїжджають разом із державним службовцем (далі - члени його сім'ї) та компенсації інших витрат, пов'язаних з переїздом до іншого населеного пункту (далі - переїзд).

У цьому Порядку під службовим житлом розуміється службове жила приміщення державної або комунальної форми власності (квартири в

житлових будинках квартирного типу різної поверховості, житлові будинки садибного типу, кімнати у гуртожитках, номери у готелях та інше жиле приміщення, що відповідає встановленим санітарним і технічним вимогам), що надається державному службовцю для проживання на період переведення.

Забезпечення державного службовця службовим жилим приміщенням або компенсація витрат на проживання та інших витрат, пов'язаних з переїздом, здійснюється суб'єктом призначення, який переводить такого державного службовця до іншого населеного пункту.

Постанова набирає чинності з дня набрання чинності Законом України від 17 листопада 2011 р. № 4050-VI "Про державну службу".

7. Постанова Кабінету Міністрів України від 25.07.2012 № 680

Питання присвоєння рангів державним службовцям та визначення співвідношень між рангами державних службовців і рангами посадових осіб місцевого самоврядування, військовими званнями, дипломатичними рангами та іншими спеціальними званнями

Кабінет Міністрів України затвердив:

Порядок присвоєння рангів державним службовцям;
співвідношення між рангами державних службовців і військовими званнями та іншими спеціальними званнями.

Ранги присвоюються державним службовцям в індивідуальному порядку відповідно до займаної посади, рівня професійної кваліфікації з урахуванням оцінювання результатів службової діяльності.

Ранги присвоюються державним службовцям одночасно з призначенням на посаду державної служби, а у разі встановлення випробування - після закінчення його строку.

Державному службовцю, який вперше призначається на посаду державної служби, присвоюється найнижчий ранг у межах відповідної підгрупи посад державної служби.

У разі повернення на державну службу, крім випадків призначення на посаду більш високої підгрупи, державному службовцю зберігається раніше присвоєний йому ранг.

Державним службовцям, яким присвоєно ранг відповідно до Закону України від 16 грудня 1993 р. № 3723-XII "Про державну службу", присвоюється ранг у межах відповідної підгрупи, до якої належить посада, з урахуванням раніше присвоєного рангу і відпрацьованого часу на займаній посаді.

Президент України присвоює 1 ранг державного службовця, крім рангів, що присвоюються керівникам апаратів вищих спеціалізованих судів, Верховного Суду України та їх заступникам, ранги яким присвоює Голова Державної судової адміністрації.

Інші ранги державним службовцям присвоюються суб'єктом призначення, крім випадків, передбачених законом.

Черговий ранг у межах відповідної підгрупи посад державної служби присвоюється державному службовцю через кожні два роки роботи з урахуванням оцінювання результатів його службової діяльності.

У разі настання строку присвоєння чергового рангу державному службовцю, який не проходив оцінювання результатів службової діяльності у відповідному державному органі, враховується інформація про оцінювання результатів його службової діяльності з попереднього місця роботи, яка надається на запит служби персоналу.

У разі повернення державного службовця на державну службу черговий ранг державного службовця присвоюється йому через два роки з дня призначення на відповідну посаду державної служби.

Постанова набирає чинності з дня набрання чинності Законом України від 17 листопада 2011 р. N 4050-VI "Про державну службу".

8. Постанова Кабінету Міністрів України

від 25.07.2012 № 666

Про затвердження Порядку проведення службового розслідування

Кабінет Міністрів України затвердив Порядок проведення службового розслідування.

Установлено, що дія Порядку проведення службового розслідування стосовно осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 13 червня 2000 р. N 950 не застосовується у частині проведення службового розслідування стосовно державних службовців.

Цей Порядок визначає механізм проведення службового розслідування в органах державної влади, органах влади Автономної Республіки Крим та інших державних органах (далі - державний орган) стосовно осіб, які займають посади державної служби, а також у визначених Законом України "Про державну службу" випадках стосовно інших осіб з питань реалізації ними права на державну службу (далі - особа, щодо якої проводиться службове розслідування).

Службове розслідування проводиться за таких підстав:

у разі необхідності проведення додаткового дослідження обставин вчинення державним службовцем дисциплінарного проступку, в тому числі обставин, що пом'якшують або обтяжують відповідальність, а також причин та умов, що сприяли його вчиненню, - за рішенням суб'єкта призначення;

на вимогу державного службовця з метою спростування безпідставних, на його думку, звинувачень або підозр - за рішенням суб'єкта призначення;

з метою виявлення причин та умов, що сприяли вчиненню державним службовцем корупційного правопорушення або невиконання вимог Закону України "Про засади запобігання і протидії корупції", - за поданням спеціально уповноваженого суб'єкта у сфері протидії корупції та за рішенням

керівника державного органу, в якому працює державний службовець, що вчинив таке правопорушення;

у разі оскарження рішення керівника державної служби в державному органі щодо порушення наданих Законом України "Про державну службу" прав на державну службу або виникнення перешкод у їх реалізації - за рішенням Нацдержслужби.

За анонімними повідомленнями, заявами та скаргами службове розслідування не проводиться.

Рішення про проведення службового розслідування оформлюється розпорядчим актом посадової особи, яка прийняла таке рішення.

Ця постанова набирає чинності одночасно з набранням чинності Законом України від 17 листопада 2011 р. N 4050-VI "Про державну службу".

9. Постанова Кабінету Міністрів України від 25.07.2012 № 686

Про затвердження Порядку визначення розміру частки, що належить державі у статутному капіталі господарських організацій, заснованих за участю держави на базі об'єднання майна різних форм власності

Кабінет Міністрів України затвердив Порядок визначення розміру частки, що належить державі у статутному капіталі господарських організацій, заснованих за участю держави на базі об'єднання майна різних форм власності.

Цей Порядок визначає механізм визначення під час проведення передприватизаційної підготовки розміру частки, що належить державі у статутному капіталі господарських організацій, заснованих за участю держави на базі об'єднання майна різних форм власності (далі - підприємства).

Дія цього Порядку не поширюється на випадки визначення розміру частки, що належить державі у статутному капіталі:

господарської організації, що створена на базі орендованого майна або орендує майновий комплекс;

підприємства з іноземними інвестиціями;

господарської організації, створеної за участю державних органів приватизації.

Визначення розміру частки, що належить державі у статутному капіталі підприємства (далі - державна частка), є частиною передприватизаційної підготовки, що проводиться державними органами приватизації в установленому Фондом державного майна порядку.

Державний орган приватизації для визначення розміру державної частки утворює комісію. Посадовий склад Комісії, порядок її утворення та діяльності визначається Фондом державного майна.

За результатами визначення розміру державної частки державні органи приватизації вживають заходів щодо внесення відповідних змін до

установчих документів підприємства, а також приймають рішення про приватизацію державної частки.

**Нормативні акти міністерств, інших центральних органів
виконавчої влади, зареєстровані Міністерством юстиції
України та інші:**

1. Рішення виконавчої дирекції Фонду гарантування вкладів фізичних осіб

від 12.07.2012 № 8

Про затвердження Положення про спосіб, розмір та умови надання Фондом гарантування вкладів фізичних осіб фінансової підтримки

Відповідно до статті 43, пункту 13 розділу X "Прикінцеві та перехідні положення" Закону України "Про систему гарантування вкладів фізичних осіб" виконавча дирекція Фонду гарантування вкладів фізичних осіб затвердила Положення про спосіб, розмір та умови надання Фондом гарантування вкладів фізичних осіб фінансової підтримки.

Це Положення розроблене відповідно до Закону України "Про систему гарантування вкладів фізичних осіб" (далі - Закон) і визначає порядок дій Фонду гарантування вкладів фізичних осіб (далі - Фонд) щодо надання фінансової підтримки приймаючому банку у разі затвердження виконавчою дирекцією Фонду плану врегулювання неплатоспроможного банку шляхом:

ліквідації банку з відчуженням у процесі ліквідації всіх або частини його активів і зобов'язань на користь приймаючого банку;

відчуження всіх або частини активів і зобов'язань неплатоспроможного банку на користь приймаючого банку з відкликанням банківської ліцензії неплатоспроможного банку та подальшою його ліквідацією;

створення та продаж інвестору перехідного банку з передачею йому активів і зобов'язань неплатоспроможного банку і подальшою ліквідацією неплатоспроможного банку.

Надання фінансової підтримки з боку Фонду приймаючому банку може надаватися шляхом:

- 1) надання позики;
- 2) надання поворотної або безповоротної фінансової допомоги;
- 3) видачі гарантії;
- 4) надання коштів на умовах субординованого боргу приймаючому банку або банку, до якого приєднується (з яким зливається) перехідний банк.

Це рішення набирає чинності одночасно з набранням чинності Законом України "Про систему гарантування вкладів фізичних осіб", але не раніше дня офіційного опублікування.

29.07.2012р.

Правове управління ВГСУ